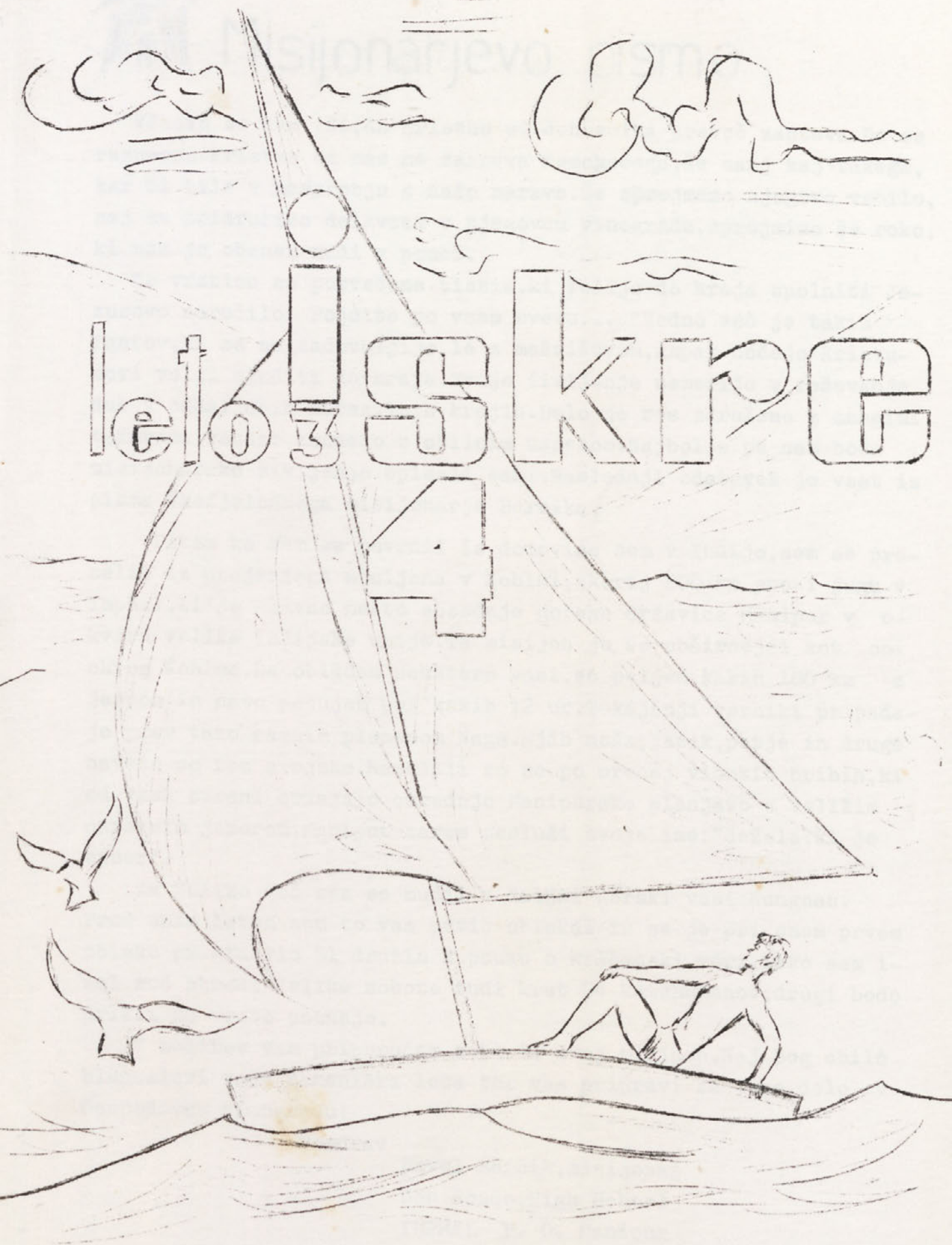

leto 3 iskre
44

Misijonarjevo pismo

Včasih se nam zdi, da Kristus od duhovnika preveč zahteva. Da se razumemo: Kristus od nas ne zahteva nemogočega, še manj kaj takega, kar bi bilo v nasprotju z našo naravo. Če sprejmemo njegovo vabilo, naj se pridružimo delavcem v njegovem vinogradu, sprejmemo še roko, ki nam jo obenem nudi v pomoč.

Te vrstice so posvečene tistim, ki želijo do kraja spolniti Jezusovo naročilo: Pojdite po vsem svetu... "Vedno več je takih fantov, ki se ne zadovoljijo le z mašništvom, ampak hočejo Kristusovi volji slediti do kraja. Svoje življenje usmerijo v reševanje duš v oddaljenih nerazvitih krajih. Delo je res združeno z mnogimi težavami, vendar kronano z obilnim uspehom. Najbolje pa nam bodo misijonarsko življenje opisali sami. Naslednji odstavek je vzet iz pisma škofjeloškega misijonarja Bernika.

Potem ko sem se povrnil iz domovine sem v Indijo, sem se preselil iz prejšnjega misijona v Kohimi, skoraj 200 km proti jugu v Imphal, ki je glavno mesto sosednje gorske države Manipur v okviru velike indijske unije. Ta misijon je še obširnejši kot oni okrog Kohime. Da obiščem nekatere vasi, se peljem kakih 180 km z jeepom in nato potujem peš kakih 12 ur. Tukajšnji verniki pripadajo prav tako raznim plemenom Naga. Njih noša, jezik, petje in druge navade so res svojske. Naselili so se po precej visokih hribih, ki od vseh strani obdajajo osrednjo Manipursko planjavo z velikim naravnim jezerom. Manipur zares zasluži svoje ime: "dežela, ki je biser".

Za Veliko noč sem se mudil v daljni gorski vasi Nunghan. Pred enim letom sem to vas prvič obiskal in se je pri onem prvem obisku priglasilo 51 družin k pouku o krščanski veri. Tako sem imel med obredi Velike sobote tudi krst 94 katehumenov; drugi bodo prišli na vrsto pozneje.

V molitev vam priporočam sebe in svoj misijon. Naj Bog obilo blagoslovi vaša semeniška leta ter vas pripravi za lepo delo v Gospodovem vinogradu!

Pozdrav

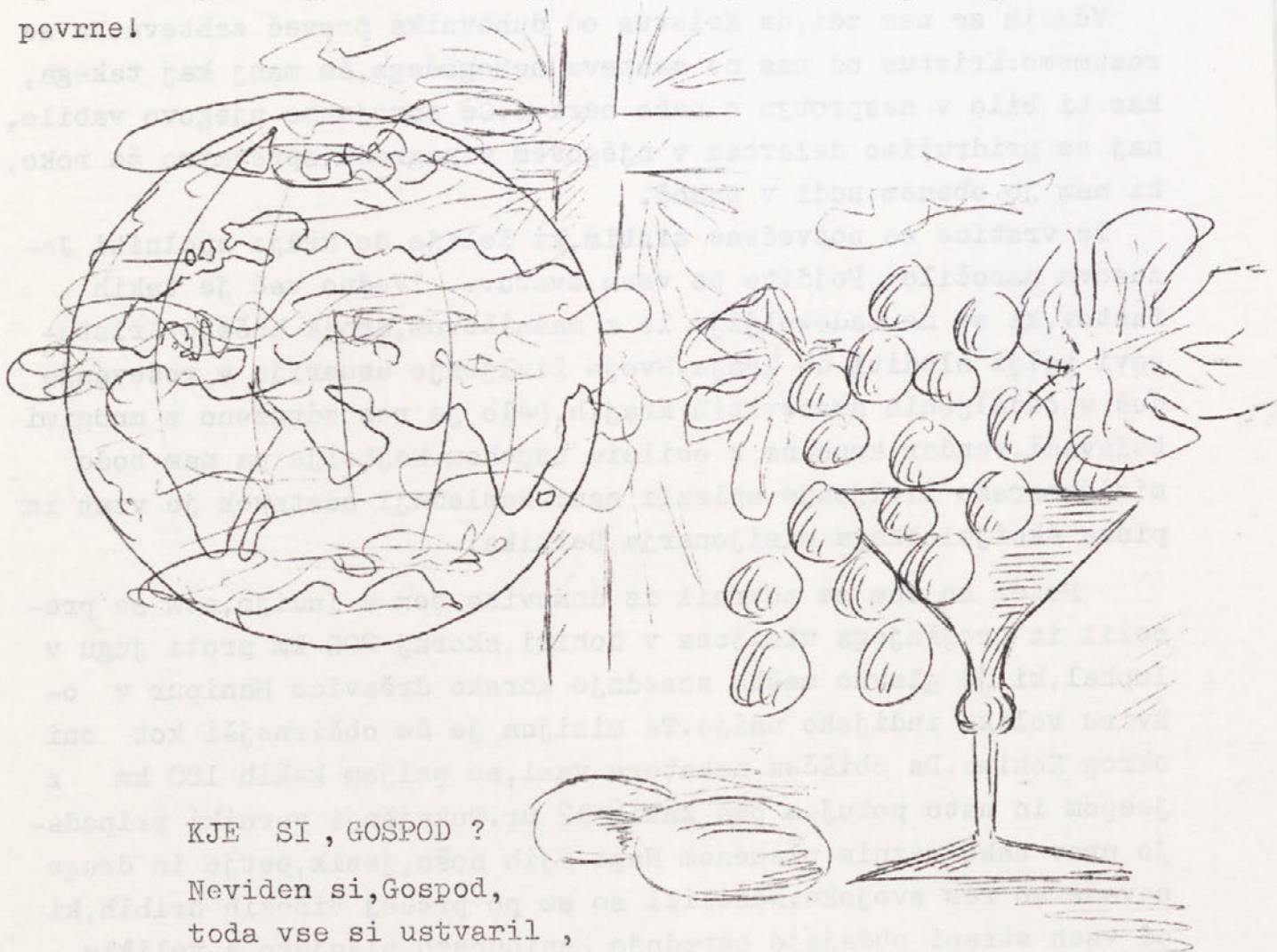
Pavel Bernik, misijonar

Don Bosco, High School

IMPHAL P. O. Manipur

India

Upam, da bodo prošnjo vzeli naši bralci resno in se v molitvi spomnili njihovega trudapolnega dela. Bog naj jim ga bogato povrne!

KJE SI, GOSPOD ?

Neviden si, Gospod,
toda vse si ustvaril ,
mojo dušo,
moje brate.

Kje si?

Ne morem Te objeti,
se Ti zahvaliti
za dobrote,
ki si mi jih naklonil.

Pokaži se, Gospod!

Razkleni vsem ljubezen,
da bodo verjeli križu,
ki je pot do Tebe.

Janez

Brezdolarčeva irrolitev

"Kdor sprejme katerega teh malih in ubogih, mene sprejme."

Gospod, sedaj sem tukaj, pod tem drevesom! Vroče je. Sonce neusmiljeno pripeka. Kožo imam vso v ranah. Včeraj sem garal cel dan na tistem polju. Gospod, saj veš kje! Pri tistem oderuhu sem garal za borih par dinarjev in košček kruha. Sonce me je ožgalo do krvi. Gospod, kaj si naredil soncu, da me je ožgalo? Nič... A vendar žgati mora. Ti veš, zakaj je moralo žgati in greti. Glej, mesec junij je, mi praviš. Kmalu bo žetev. Žito mora vendar dozoreti. Nekatero sadje je že odcvetelo. Sedaj mora zoreti in jeseni dozoreti. Toda dozorelo bo bogatinovo sadje in sadje revežev. Bogatin si bo s prodanim sadjem še povečal premoženje, a revež si bo z izkupičkom prodanega sadja kupil kruha. In vendar ne zaradi bogatina, ampak zaradi reveža mora dozoreti. In jaz sem se včeraj žgal na soncu zaradi obeh. Gospod, sam sem. Nikogar nimam, da bi se zatekel k njemu. V nevihti, v zimi in bolezni. Gospod, vidiš me, bolan sem! Stradež, prenočevanje na mrzlih rosnih tleh, breciljno potepanje po svetu me je zdelalo. Gospod, h komu naj grem?

Čuj, poldan zvoni! Ljudje se zbirajo k bogato obloženim mizam, k molitvi angelovega češčenja. Jedli bodo, nevedoč, da jaz od včeraj nisem nič použil. In vendar, Gospod še mnogo drugih revežev je, kot jaz, ki so sedaj lačni. Gospod, zakaj moramo mi reveži trpeti?

Prav je, Gospod, da zadostujemo za zablode in slepote bogatinov. Nekdo mora to delo opraviti. Gospod, veš kaj, v vas pojdem. Že grem. Sonce zopet žge na moja s krvjo oblita pleča. Tudi v podplat me peče vroč asfalt. Pogledaj Gospod! Ljudje zapirajo vrata. Pa čemu? Mar ni vroče danes v hiši? Pa ravno sedaj jih zapirajo, ko grem mimo... Da, da. Žalostno je zavedati se, da jih zapirajo zaradi mene. Postal sem jim nadležen, neveličali so se me, Gospod.

Gospod, kam naj grem? Pa vendar Gospod... Hvala Bogu, tu je cerkev, tu je tvoj dom.

Oh, Gospod, hvala ti in vsa čast! Vrata tvojega doma so vedno odprta. Tvoj dom je hladen, ko je zunaj vročina. Ko bi ti Gospod vedel, kako me vse boli, kako sem lačen...

Gospod, ti prihajaš k meni? Zakaj stopaš s križa? Pa ne zaradi mene? Gospod, oh Gospod moj, zdaj si ob meni. Sedaj me: nič več ne boli, rane me ne pečejo, želodec se je umiril. Gospod, sladko in prelepo je ob

tebi. Gospod, moj Bog, da bi bil večno ob tebi.

Kmalu bo večerna maša. Ljudje že stopajo v cerkev. Nenadoma nekdo zakriči. Hipoma je ob njem gruča ljudi. Zakaj, kdo je zakričal? V prvi vrsti na klopi je slonel mrtev človek, smehljajoč se in zroč na oltar. Bil je potepuh in berač. Njegov hrbet je bil kakor razmesarjena poljana, prepredena s potoki strjene krvi. Oseba, ki je v grozi zavpila, je bila ženska. Bila je tista ženska, ena izmed mnogih, ki je zaprla vrata sedaj mrtvemu brezdomcu. Tudi ona se je zgrudila mrtva. Zadela jo je kap. Zakaj? Gospod, edino ti veš, zakaj?

Oriolus

LJUBEZEN

Morda potok mi ne laže,
ko besede mi šepeče?

Ali polje spomladansko,
ko obličje Tvoje kaže?

Kamor grem, povsod v naravi
gledam Tebe, Tvoje lice
se v vejevju mi prikaže,
ko zazrem se po goščavi.

Morda laže, morda vara
vsako jutro me narava!

A jaz vem, da vedno misli
le Nekdo z veseljem name.

ZAKAJ?

Kaplje strašne tišine
dolbejo sivino vsakdanjosti,
lačni kriki samote
glodajo moje stene.

Sam,
tih

sredi votlega krohota.

Zakaj?

Evgen

U.R.

OBISK SEMENIŠKEGA ZBORA V KATOLIŠKEM DOMU IN PRI SLOVENSКИH ŠOLSKIH SESTRAH

Zamejski Slovenci iz Gorice so povabili naš pevski zbor na gostovanje. G. ravnatelj, ki vodi naš zbor, se je v našem imenu rad odzval povabilu. Začele so se priprave; ožji zbor je imel vsak dan vaje. To pa je moralo biti, saj nismo hoteli iti na obisk nepripravljeni, ker je to ravno tako, kot če pišeš nepripravljen šolsko nalogo in zagotovo bi sledilo razočaranje. Pevci smo se proti koncu že kujali, toda premagati smo se morali, saj smo hoteli doživeti uspeh.

Prišla je težko pričakovana nedelja 16. maja. Po kosilu smo se z avtobusom odpeljali do Nove Gorice - do meje. Po mejnih formalnostih smo že stali na italijanskem ozemlju. Ker smo imeli še dovolj časa, smo si ogledali dobro ohranjen goriški grad iz 15. stoletja. Z nje ga smo lahko opazovali Travnik, kjer so obglavili tolminske puntarje, gledali na Sabotin, daleč na soško dolino, proti Vidmu in na Vipavsko dolino. Pot z grada nas je vodila k slovenskim šolskim sestram. V njihovi družbi smo jim zapeli nekaj cerkvenih in narodnih pesmi; za nas je bila to dobrodošla generalka. Sestre so bile navdušene nad slovensko pesmijo in v mnogih očeh se je zasvetila solza domotožja. V zahvalo so nam prijazno postregle z najrazličnejšimi okropčili. Poceni nismo mogli oditi od njih. Kar za mizami smo ponovno dvignili svoj glas in se končno poslovili. Mudilo se nam je v Katoliški dom, kjer so se že zbirali prvi poslušalci. Predstava naj bi se začela ob 16,30. Očaral nas je pogled na moderno in okusno urejeno dvorano, katero so postavili tamkajšnji katoliški Slovenci.

Pred začetkom programa smo si lahko ogledali vse prostore. V večji sobi smo gledali televizijo, v sosednji igrali mali nogomet, v tretji pa namizni tenis. Trema nas je skoraj povsem zapustila. Sploh nismo opazili, da se je dvorana že napolnila in so se luči že ugašale - prišel je čas nastopa. Po uvodnem govoru, ki ga je imel g. ravnatelj, so se zavese razgrnile, gledalci so lahko zagledali naše potne obraze. Ravnateljev govor je bil poln topline in spodbude za narodno zavest in vero prednikov. Bodrilne besede so našle odmev v srcih poslušalcev, kar se je pokazalo v burnem aplavzu. Napeto vzdušje je na to prekinila slovenska pesem, ki je zadenela iz naših grl.

Spored smo imeli razporejen na tri dele: 1. cerkvene pesmi, 2. narodne pesmi, 3. diapozitivi in še nekaj pesmi veselega značaja kot Žabe in Rezijankica. Po prvem delu je sledil govor g. spirituala "O lepoti duhovniškega poklica". Vmes smo se prav pošteno sprostiti, se znebili še tiste trema, ki nam je še ostala. Govor se je bližal koncu in zopet smo morali na oder. Sedaj je bilo vzdušje že bolj veselo, saj smo peli narodne pesmi. Med kazanjem diapozitivov je g. ravnatelj orisal naše življenje v Vipavi, govoril je o novomašnikih, ki so se nekoč šolali v malem semenišču. Orisal je nastanek in prve probleme malega semenišča. Za konec smo zapeli še nekaj pesmi, da smo zabrisali sled kakšnega dolgočasje, če se je slučajno pojavilo.

Upravnik Katoliškega doma nas je po končanem sporedu povabil na malico, kjer smo seznanili s slovensko mladino in njihovimi problemi. Beseda je dala besedo, pesem pa pesem. Nekdo izmed nas je nekje staknil kitaro in ob njeni spremljavi smo peli, dokler nismo zapeli "Prišel je čas slovesa", ker smo se morali posloviti. Žal nam je bilo, da smo morali domov, saj bi vsakdo rad ostal tam, med Slovenci.

Na meji so sledile še enkrat formalnosti in že smo bili na jugoslovanskem ozemlju. Avtobus je "že težko čakal", da nas je odpeljal domov, toda nam se ni prav nič mudilo, temveč smo obujali spomine na lepo preživeto popoldne.

Mah Janez

SREČA

Po prašni cesti so odmevali zamolkli koraki.

Dišeč vonj spomladanskega cvetja je odišavljaj naravo in zrak; sonce se je odpravljalo k počitku.

"O, pozdravljen, Evgen! Po dolgem času lahko zopet občudujem tvoje obličje. Kod se klatiš?" Evgen se je zdrznil, kajti ni pričakoval niti najmanjšega šuma v tako čudovito mirnem večernem vzdušju.

"Pozdravljen, Dominik! Tudi jaz sem vesel, da si še med živimi. Kako gre? Jaz se pravkar vračam iz mesta. Če izvzamemo manjše opravke, ki so me opravičili, da sem šel lahko od doma, sem v mestu iskal sprostitev, nek svet, ki ga pogrešam."

Evgenu je beseda zastala. Rad bi prijatelju orisal zapleteno stanje v katerem se nahaja, a ni mogel. Dominik je iz pritajenega tona Evgenove izpovedi lahko kmalu spoznal, da so v ozadju osebne težave. Zato je prevzel besedo in dejal:

"Tako torej, tarnaš nad svojo usodo, ha, ha. Saj vsi iščemo lepši svet, ki pa je za deveto deželo. V vsakem človeku je želja po sreči, toplini, nežnosti. Mislim, da si tudi ti želiš poceni raj na zemlji, toda življenje ti kaže zobe."

V Evgenovi notranjosti je kipelo, vse kapilare v njem so se oglasile v en sam krik, ki je prevzemal mlado dušo: "Zakaj ne morem biti srečen tu na svetu, ki se koplje v dobrinah, ugodnostih, zabavah, lahko nem življenju, saj so to odtenki sreče, ki jo iščem?"

Dominik je imel pred seboj zbegano ptico, ki je letala visoko nad resničnim življenjem in ni niti slutila škodoželjnosti, zavisti, hudobije in krivice, ki bdijo nad nami.

"Glej, prijatelj! V mestu, ki se koplje v soncu, je mnogo senc. Brez dvoma si človek pripravlja blagostanje zase, za lepše življenje. Nakupi si vsemogočih strojev, zamenjuje prevozna sredstva, postavi si celo svojo hišo. Da ne bi zaostal za sosedom, si mora privoščiti še vikend ob morju ali v planinah. V zagrizeni konkurenci dela preko svojih moči, pred seboj ima le svoj ozki krog in tekmeča, ki ga mora pogaziti. Človekovo življenje je danes tekmovanje za ugled, čast, bogastvo, lagodje. Vedi pa, dragi Evgen, da ni sreča v nabavi strojev, opreme, TV in raznih aparatov. To so le sredstva za olajšanje dela. Sreča je nekje drugje - sreča je v človeku samem, v njegovi notranjosti."

Oba sta se zamislila. Spoznala sta, kako in kam se danes razvija

naravna želja po sreči, ki je v človeku tako močna in vodilna. Življenje ji preusmeri tirnice, spreminja tempo iskanja, zamegli pogled, da vidimo končno le sebe in svojo navidezno srečo.

Notranje teženje, kje imaš svoj odmev, notranji mir, kje svoje mesto, iskanje, kam me vodiš, slednji utrip srca, čemu biješ?

O, naj me vse vodi k pravi sreči, k Bogu.

J.B.

DVE SMRTI

Dva avtomobila sta trčila. Kako? "Bog ve kako" so dejali ljudje.

Šoferja enega izmed avtomobilov so vlekli iz razbitine. Bil je hudo ranjen. Iz glave mu je brizgala kri. Rdeče lise so se takoj poznale na beli obleki dežurnega bolničarja. Mož je dobtedno rjul. Prijemal se je za odprtino, ki mu je zevala na glavi. Rano je zatiskal z roko, da bi zaustavil kri. Ni mu uspelo. Dotik roke z živim mesom mu je še povečal bolečine. Položili so ga na nosila. Še vedno je kričal. Naključje je hotelo, da je imel rešilni voz neko okvaro. Mož na noslih je še bolj kričal videč, da avto stoji.

"Peljite me za vruga hitro v bolnico, Mar me boste pustili tukaj izdihniti? Mlad sem še, štirideset let imam. Nisem poročen, a kljub temu. Kaj hudiča čakate!... Dajmo, živeti hočem..."

Tok krvi mu je preprečil nadaljnje kričanje. Še parkrat je zakričal, jezno izbuljil oči, avto je tedaj potegnil - zaman ves trud - ponesrečenec je izdihnil.

Istočasno so izvlekli iz razbitin drugega avtomobila drugega ponesrečenca - mater. Reševali so jo lastni otroci: sinova in hči. Ob udarcu je zadela z glavo ob šipo. Tudi njej je kri brizgala iz rane. Tudi ona je iskala veliko rano, toda za razliko od moškega ona ni kričala. Vedela je, da ji je vsaka pomoč sedaj odveč. Upotekla se je na kraj ceste. Poklicala je otroke k sebi. Ni hotela slišati njihovega prigovarjanja, naj odide v bolnico. Pomirila je otroke:

"Otroci, ne naprezajte svojih moči v to nesmiselno delo rešiti me! Nobena človeška pomoč mi ne more več pomagati. Spolnite mi pa željo, mojo zadnjo željo - pokličite duhovnika, da bom umrla, spravljena z Bogom!"

Res se je den izmed otrok oddaljil od matere, da ji izpolni zadnjo željo.

Med tem časom,ko je iskal duhovnika in dolgo mu ga ni bilo treba iskati,je mati učila otroke:

"Otroci moji.Sami boste ostali.Očeta vam je pobrala tudi prometna nesreča.Živite življenje božjega otroka,ki ste ga pričeli živeti pri krstu.Ne odstopajte od tega niti za korak v levo,niti v desno.Otročiči moji,dom bo hladen brez staršev,imate pa Cerkev.Tam vas bosta čakala druga Mati in drugi Oče.Zbogom.

Pristopil je duhovnik.Otroci so se jokajoč oddaljili.Duhovnik je mater spovedal,obhajal in mazilil.Kmalu nato je mati zaradi udarca umrla.

Dvoje življenj se je ta dan pretrgalo,dvoje src je nehalo biti.toda težko,uporno je umolknilo srce 40 letnega moža in kako mirno,vdano je utihnilo srce matere.Zakaj?

Oriolus

Izlet v Lepeno

Približal se je 22.maj in z njim dolgo pričakovani majski izlet.Vse je kazalo,da bomo imeli slabo vreme.Na avtobus smo zato prišli z zelo majhnim upanjem,da bi izlet uspel,a z mnogo dobre volje.

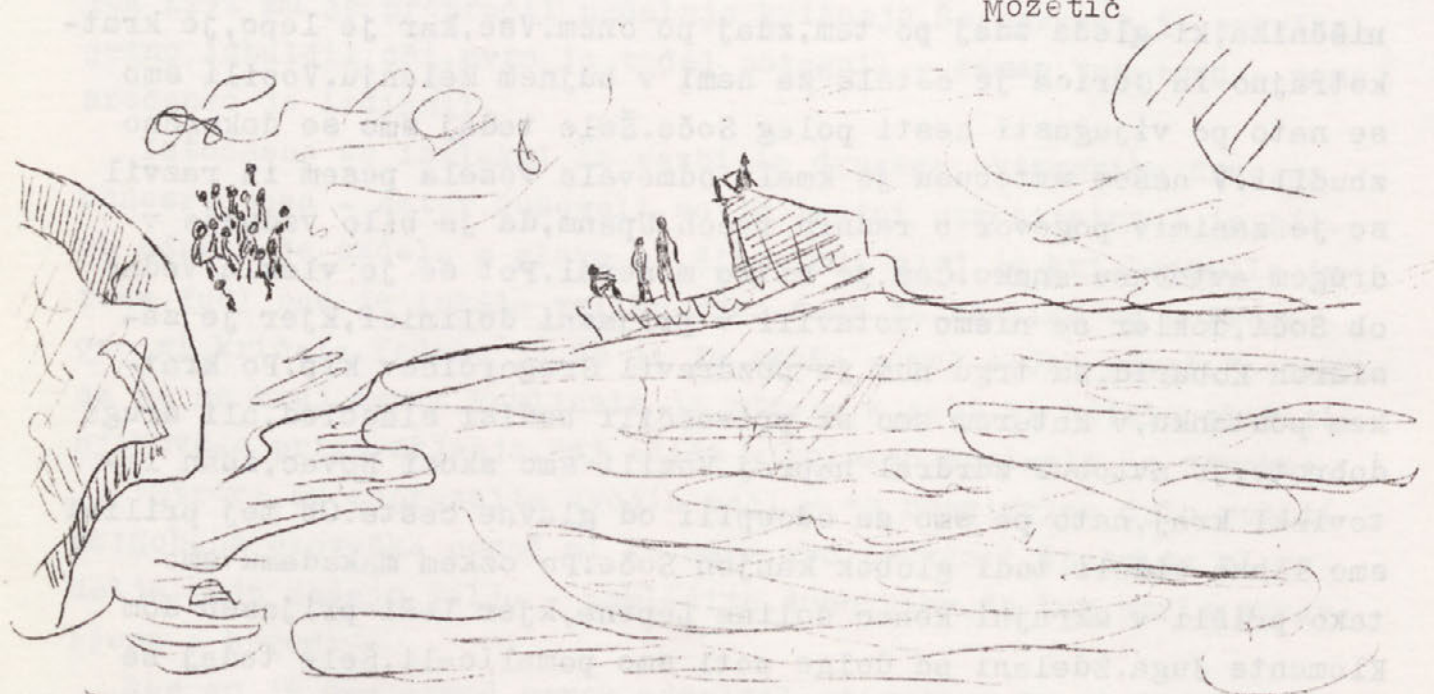
Po začetnih težavah z avtobusom,ki nastanejo ob vsakem izletu,smo zapustili naše izhodišče Vipavo.Vožnja nam je kmalu začela presedati,toda razburjeni duhovi so se pomirili,ko smo skozi Rožno dolino zavili v Novo Gorico.Na vsakem oknu je bilo opaziti semeniščnika,ki gleda zdaj po tem,zdaj po onem.Vse,kar je lepo,je kratkotrajno in Gorica je ostala za nami v bujnem zelenju.Vozili smo se nato po vijugasti cesti poleg Soče.Šele tedaj smo se dokončno zbudili.V našem avtobusu je kmalu odmevala vesela pesem in razvil se je zanimiv pogovor o raznih rečeh.Upanm,da je bilo vzdušje v drugem avtobusu enako.Čas je hitro mineval.Pot se je vlekla vedno ob Soči,dokler se nismo ustavili v prijazni dolinici,kjer je zasidran Kobarid.Na trgu nas je pozdravil Gregorčičev kip.Po kratkem postanku,v katerem smo si privoščili bodisi sladoled,ali druge dobrote,je avtobus zdrdral naprej.Vozili smo skozi Bovec,znan letoviški kraj,nato pa smo se odcepili od glavne ceste.Ob tej priliki smo lahko videli tudi globok kanjon Soče.Po ozkem makadamu smo tako prišli v skrajni konec doline Lepene,kjer leži prijazen dom Klementa Juga.Zdelani od dolge poti smo pomalicali.Šele tedaj se pričel naš pravi izlet.Hoteli smo obiskati lepo Krnsko jezero.

Začela se je nič kaj težavna pot navkreber. Eni smo se potili bolj, drugi manj, toda vsem je bilo prijetno, posebno še, ko so nas spremljale kitare. Po dobrih dveh urah hoje smo bili na vrhu pri jezeru. Voda je bila mrzla, čeprav so se nekateri malo pomakali. Vsak se je zabaval po svoje. Fotografi so iskali motive za lepe posnetke, drugi so se predali soncu, ki pa je zdaj pa zdaj prodrlo skozi kopaste oblake. Nekateri pa so se zadovoljevali s snegom, ki ga je bilo v izobilju. Vzdušje je bilo na višku. Veselje bi še trajalo, ako nas ne bi čas preganjal. Po poti smo počasi prigajali po gručah h koči, kjer nas je čakalo še kosilo. Tudi to je bilo kmalu pripravljeno. Dobro pripravljena paštašuta nas je pripravila zopet k dobri volji. Do podnožja okoliških gora so odmevale narodne in zabavne pesmi. Prve deževne kaplje so nas opomnile, da je čas odhoda. Po že znani poti smo prišli na glavno cesto. V Bovcu smo odpravili šmarnice. Pustili smo Bovec za seboj in kmalu smo zagledali veličasten slap Boka. V tem kratkem času, ki nam je ostal, smo pomalicali. Morali smo naprej. Za nami je ostal avtobus tretjega in četrtega razreda, ker sta se dva navdušena planinca napotila k slapu.

Spuščal se je že mrak, ko smo prišli v Gorico. Po avtobusu jih je že nekaj spalo, toda videč, da je pred nami naša stara Vipava, smo jo le bežno pozdravili. Doma nas je čakala okusna večerja in spanje, saj smo bili utrujeni in zbiti.

Upam, da bo ostal ta izlet vedno v spominu, posebno nam prvošolcem, ki smo bili prvič na semeniškem izletu.

Mozetič

NOGOMET

Mislilim, da mi vrli nogometaši ne bodo zamerili, da šele zdaj objavim in tako ovekovečim vsakoletno medrazredno prvenstvo, tokrat za leto 1970 / 71.

Marsikdo se med odmori ukvarja z nogometom na igrišču za hišo, nekateri pogumnejši in spretnejši pa so se hoteli bolj uradno spoprijeti. Vsak razred je prispeval po dve moštvi, razen četrtega, ki je poslal v boj le šestorico.

Jesenski del prvenstva se je začel prve dni oktobra. Prvi razred je prihajal na igrišče ponižno in v strahu, kar je razumljivo. Sproti je namreč okušal zobe starejših nasprotnikov, ki so izkoristili njihovo nemoč in jim "polnili mrežo". Njihovo mesto se je svetilo na dnu lestvice, čeprav so z ekipo drugega razreda igrali neodločeno 2 : 2. Drugi razred je bil uspešnejši. Ekipa II.a je zasluženoma premagala III.b z rezultatom 4 : 0, nato I.b s 5 : 0 in II.b s 4 : 3. Prva ekipa drugega razreda je torej osvojila odlično 3. mesto in bi zaslužila bronasto medaljo. Kako pa se je odrezal tretji razred? Moštvo III.b je pristalo na 4. mestu na lestvici, prvo mesto pa je zasluženoma pripadlo ekipi III.a, saj je zaključila prvi del prvenstva brez poraza in z lepo razliko v golih 42 : 9. V zaključni in najlepši tekmi prvenstva je prisilila na kolena tudi šestorico iz četrtega razreda. Padlo je sedem lepih zadetkov, štiri v korist III.a, s tremi pa so se morali zadovoljiti nasprotniki. Tekma je bila živahna, kar so stopnjevali še navijači na polnem stadionu. Zmagovalci so poželi veliko aplavza in priznanja, ki jim je pripadalo.

Uradni del jesenskega prvenstva je bil tako končan. Ne bi omenjal še raznih srečanj med pritlikavci in velikani, med regruti in fazani ter srečanja z vipavskimi mladinci, ki smo jih z požrtvovalno igro uspešno nadvladali, ampak bi raje prešel na spomladanski del prvenstva.

Zimski čas in prijetno zimsko spanje je športno udejstvovanje skoraj zamorilo. Šele toplo spomladansko sonce je ogrelo zarjavele kosti in nas obenem sililo, da se v živahnem veselju zopet zapodimo za žogo. Kmalu po velikonočnih počitnicah se je na oglasni deski prikazal razpored srečanj v spomladanskem delu.

Marsikateri ekipi se je tedaj vsiljevala želja, da bi se v tem delu bolje odrezala in pokazala, kaj zna. Seveda pa ni kazalo delati si posebnih iluzij, kajti igralci so se poznali in je bila končna uvrstitev skorajda že znana.

Vreme je bilo sončno in toplo. Na stadionu je bilo vedno več glav, ki so nestrpno bulile in pasle svoje oči po igralcih, ki so se od živčnosti prestopali in med seboj momljali, najbrž o svoji taktiki. Tudi sodnik je bil deležen njihove pozornosti. Vsak čas bi se morali igralci zapoditi za nečim okroglim, ki naj bi se kotalilo pred njim in, če bi se dalo, oplazilo neko bitje, ki se je šopirilo med dvema pokončnima in eno poševno preklo in ta, krogli podoben stvor, naj bi šel ravno skozi prostor, ki so ga omejevale prekle in zemlja. Končno je napeto vzdušje pretrgal hripav žvižg sodnikove piščalke. "Dajmo I.a, dajmo naši!" in "II.A, II.a-hura!", se je kakor plaz usulo na mimo bežeče nogometase, bodrilo in podžigalo. "Sablje so žvenketale", bojni hrup je naraščal -skratka, bilo se je...

Kot miren opazovalec sem le pasivno spremljal dvoboj. Pri obeh moštvih se je kazala zaželena požrtvovalnost in trud, da bi to presneto žogo le sunili "na naše varno". Jeza, znojne kaplje in želja po zmagi niso ostale brez sadu. Priča sem bil nekaterim lepim zadetkom. Malo več spretnosti v tej veščini bi gotovo doprinesla še več užitkov in prave nogometne igre. Za mišjo dlako so odlični igralci iz prvega razreda vodili prvi polčas 2:0. Končni rezultat je bil 3:2 za starejše igralce.

Sledila so več ali manj pomembna in zanimiva srečanja pripravljenih ekip. Po tretjem kolu pa se je zgodilo nekaj nešportnega. Drugošolci so udarili po sodnikih, češ da so pristranski in podkupljeni. Njihovo nezadovoljstvo se je stopnjevalo in jih privedlo do tega, da so odstopili od nadaljnega tekmovanja. Ostalo je torej le še pet ekip, ki so vztrajale do konca. Poleg glavne tekme med III.a in IV.a je potrebno pohvaliti srečanje med ekipama III.b in I.a. Fantje so pokazali borbenost, ki razdraži še tako mirne navijače, da imajo svoje izrastke v ustih le redkokdaj pri miru ter odprtino dva prsta pod nosom vedno odprto. Žal pa je omeniti, da je v ostalih tekmah proti koncu vedno bolj pojemal športni duh in dinamičnost. Igre so bile mirnejše in skoraj pimplarske

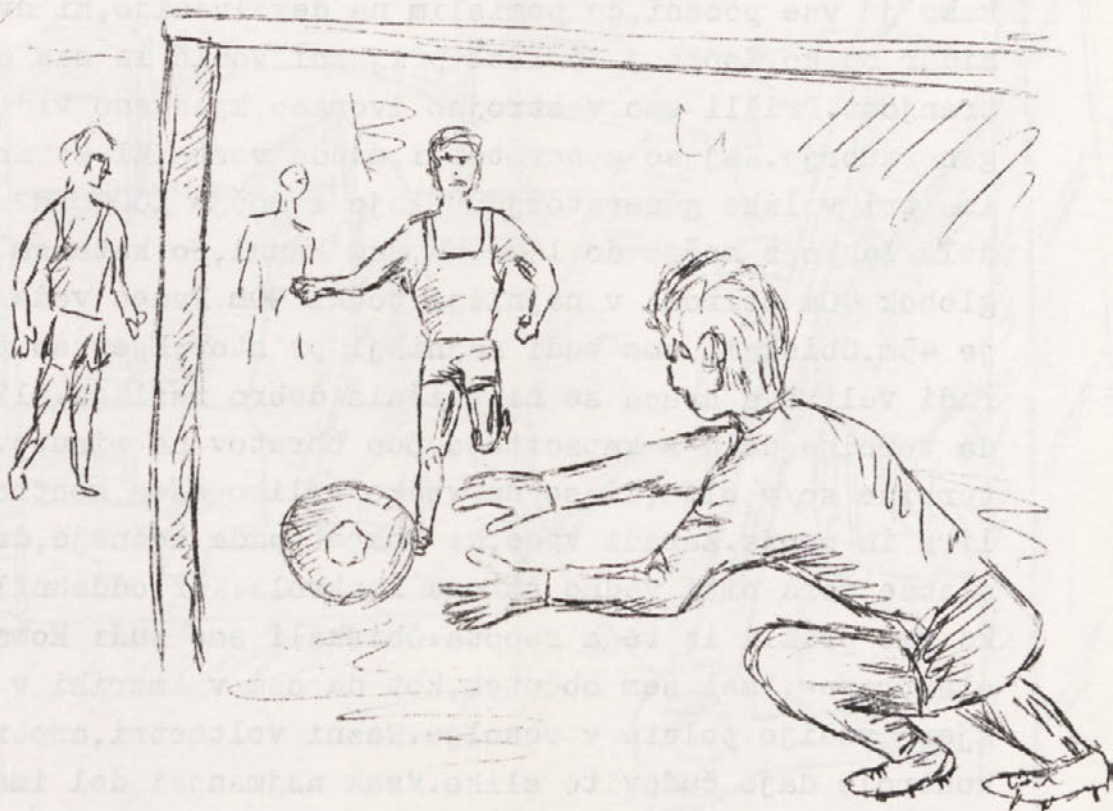
Kakšen pa je bil končni vrstni red?

Ekipa III.a še vedno kraljuje nad ostalimi. Izšla je nepremagana z razliko v golih 72 : 24 ter z 24 točkami. Za petami ji je IV.a z 19 točkami, sledi III.b s 15 točkami, II.a z 10, I.a s 7, II.b s 6 in I.b, ki je dosegla le 3 točke. Da bi bilo poročilo o nogometnem prvenstvu za leto 1970 / 71 popolno, se morajo zasvetiti še imena najboljših strelcev. Napadalec III.a Kenda Metod je bil naj uspešnejši, saj je kar 29 krat ukanil vratarje. Sledi mu igralec ekipe IV. razreda Bizjak Dinko, ki je zabil 24 golov, Žejn Miro in Kavčič Dani pa sta dosegla 21 zadetkov. Sledijo nič manj pomembni ostrostrelci, vendar so ožigāsani z nekoliko manjšim številom zadetkov. Bilo je tudi več avtogolov, katerih povzročitelje ne kaže omenjati.

Športni duh torej pri nas še ni zamrl, saj fantje z veseljem gojijo različne panoge športnega udejstvovanja, posebno nogomet. Naj se na koncu zahvalim še sodnikom, ki so uspešno vodili igre, pa tudi igralcem, ki so ob igri sami športno uživali, obenem pa so prispevali svoj delež k popostritvi našega seme-niškega življenja.

Nasvidenje jeseni!?

Janbiz

EKSKURZIJA V ELEKTRARNO DOBLAR

Živimo v času velikega napredka. Govorimo o tovarnah, o raznih drugih objektih, zanimamo se za novosti v tehniki. Duša vsega tega napredka pa je brez dvoma elaktrika. Veliko je govorjenja o naših elektrarnah, ki jih danes gradimo. Tudi mi smo obiskali eno najboljših na Primorskem - Doblar.

Pri urah fizike je bila včasih že kar mrzlačna debata, kdaj bomo obiskali elektrarno. Na svojo stran smo takoj dobili profesorja fizike, ki je organiziral to ekskurzijo. Lepoga popoldne pred praznikom sv. Kešnjega Telesa, smo se odpravili v elektrarno.

Uslužbenec France se nam je takoj ponudil za vodiča. Peljal nas je v kristalno čisti objekt. Najprej smo si ogledali tri makete, ki predstavljajo elektrarno Doblar in še dve drugi na Primorskem. Že pogled na makete nam je ustvaril čudovito sliko tehnike. Spotoma nam je France naročil, naj si postrežemo s kavo ali čajem. Vržeš kovanec za 20 par in že dobiš kozarec toplega čaja ali kave. Kar strmeli smo. Kaj takega še svoj živi dan nismo videli. In kako je vse poceni, če pomislim na devalvacijo, ki dviga cene kot zidar opeko. Zopet j prišel prijazni vodič in nas odpeljal v notranjost. Prišli smo v strojno dvorano, kjer smo videli čudovite generatorje. Kaj so generatorji, menda veste. Elektrarna Doblar ima tri v like generatorje, delajo z močjo 10000 MW. Eden generator dela lahko z močjo do 14000MW. Sam kanal, po katerem teče voda, je globok 40m oziroma v najnižji točki 90m. Padeč vode na turbine je 45m. Obiskali smo tudi najnižji pristor, kjer so turbine. Zaradi velikega hrupa se ni slišala dobro razlaga. Slišal sem le, da turbina dela s kapaciteto 300 obratov na minuto. Vsi ležaji turbine so v olju, ki se na vsako toliko časa kontrolira kontrolira in menja. Zaradi vode, ki enkrat pada močneje, drugič zopet slabše, mora biti vedno stroga kontrola. Kar oddahnili smo se, ko smo prišli iz tega ropota. Obiskali smo tudi komandni del elektrarne. Imel sem občutek, kot da sem v Ameriki v Houstonu, kjer vodijo polete v vesolje. Razni voltmetri, ampermetri, dovodi, kontrole dajo čudovito sliko. Vsak najmanjši del ima svoj gumb, svojo alarmno napravo, ki takoj reagira pri najmanjši okvari. Čeprav so delavci nasmejani, imajo zelo odgovorno delo. Seveda

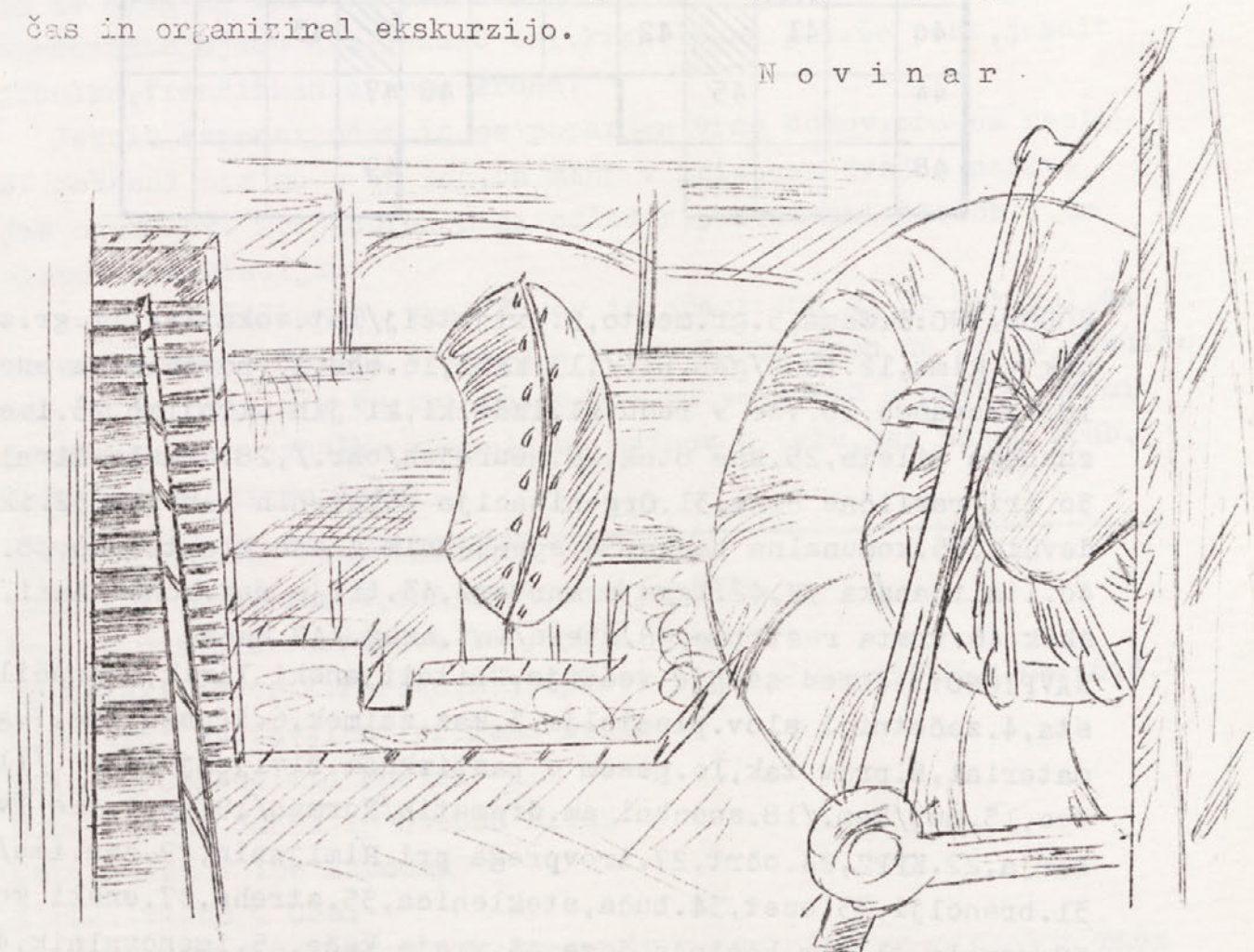
se tu in tam tudi kakšna stvar pokvari. Zato morajo biti :
sposobni ljudje pri vodenju elektrarne vsak čas pripravljeni.
V komandnem prostoru mora vedno biti človek, ki pazi na potek
elektrarne. Tu imajo tudi telefon, ki jih povezuje z vso Slove-
nijo. Ogledali smo si tudi zaščito elektrarne. Videli smo elek-
tronski računalnik. Zunaj elektrarne so močni vodi, ki vodiijo na
vse strani Primorske.

Med vojno je bila elektrarna v veliki nevarnosti. Zgrajena
je bila 1939. leta v vojne namene in zato, da bi elektrificirala
železniško progo. Po vojni pa so jo preuredili in modernizirali.
Danes predstavlja ta objekt velik napredek za gospodarstvo vse
Primorske.

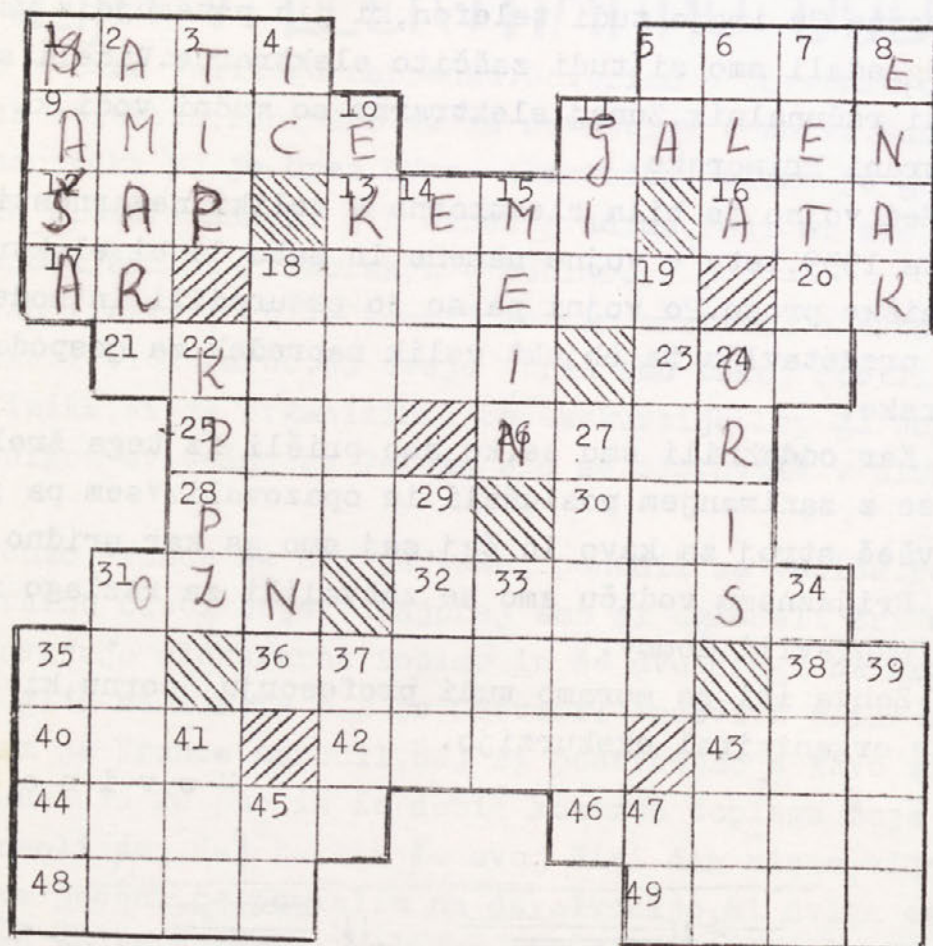
Kar oddahnili smo se, ko smo prišli iz tega žreļa. Seveda
smo vse z zanimanjem poslušali in opazovali. Vsem pa je bil naj-
bolj všeč stroj za kavo in čaj, saj smo ga kar pridno uporab-
ljali. Prijaznemu vodiču smo se zahvalili za razlago in se dobre
volje odpravili domov.

Zahva iti se moramo tudi profesorju Špornu, ki je žrtvoval
čas in organiziral ekskurzijo.

N o v i n a r .

Križanka

VODORAVNO: 1. mama, 5. gr. mesto, 9. prijatelj/lat. vokativ/, 11. gr. zdravnik v Rimu, 12. tace/gen. pl./, 13. KEMI, 16. oče, 17. površinska enota, 18. varovanec, 20. vse v redu, 21. izdelki, ki jih ukrojimo, 23. ime znanega atleta, 25. naš otok, 26. neurejen/okr./, 28. domače živali/gen/, 30. tri različne črke, 31. Organizacija združenih narodov, 32. iks/pri-devnik, 35. komunalna banka, 36. sprejemnik z eno elektronko, 38. veznik, 40. italijanska TV, 42. igra s kartami, 43. trije raz. konsonanti, 44. odskok, 46. vrsta rastline, 48. steza/lat. akuz./49. kača.

NAVPIČNO: 1. obred zadnje večerje, 2. italijanski lirik, 3. značilna vrsta, 4. začetnici slov. pisatelja, 5. kaz. zaimek, 6. žensko ime, 7. gradbeni material, 8. prav tak, 10. pesem o pastirskem življenju/akuz./11. brinovec, 15. moj/nem./18. sodobni am. dramatik/Norman/19. umet. ime Ivana Cankarja, 22. KPPZ, 24. očrt, 27. trovprega pri Rimljanih, 29. žen. ime/dat./31. brenclji, 33. ocet, 34. buča, steklenica, 35. streha, 37. enaki konsonanti, 39. morala, 41. rim boginja jeze, 43. vrsta kače, 45. imenovalnik, 47. gozdna uprava.

